

Eksamensoppgave JUR1000 – dag 1, vår 2011

Dato: onsdag 11. mai. 2011

Klokken: 10.00-16.00

Praktisk oppgave.

Høsten 2007 kjøpte Marte Kirkerud en bruktbil av merket TRACK SUV, 2004-modell, hos bilforhandleren BRA BIL AS, for kr 150000. Bilen var pent brukt, hadde bare kjørt 25000 km, og alle regelmessige servicer var fulgt av den forrige eieren. Marte hadde undersøkt markedet grundig, og gjennomsnittsprisen på tilsvarende biler lå ca. 15-20 % høyere.

I kjøpekontrakten, som Marte undertegnet, sto blant annet følgende:

Bilen selges "som den er". Selger har intet ansvar for skjulte mangler ved bilen.

Marte var svært fornøyd med bilen. Hun fulgte selv alle regelmessige servicer, og hadde ingen reparasjoner av betydning de første årene.

Våren 2008 arvet Marte en hytte i Storskogen av sin barnløse tante. Hytta lå på en festetomt på Hans Tastads skogseiendom. Opp til hytta gikk en skogsvei som av hytteeiere i området bare ble benyttet som gangvei, men Martes tante hadde alltid kjørt opp og parkert ved veikanten 150 meter fra hytta. Tanten hadde i sin tid fylt på grus og laget en liten biloppstillingsplass ved veikanten. Da Marte overtok hytta, tenkte hun at hun også kunne benytte denne plassen. Veien tilhørte Tastad og var ikke omfattet av Martes festekontrakt.

En junidag i 2010 kjørte Marte opp til hytta, og parkerte på den faste plassen ved veikanten. Neste dag ble hun oppmerksom på kraftig røyk fra området der bilen sto parkert. Hun løp bort for å se hva som foregikk. Hun oppdaget da at bilen hennes sto i brann og at det hadde tatt fyr i noen trær ved siden av. Hun løp tilbake til hytta, hentet brannslukningsapparat, og maktet å få slukket bilbrannen. Brannen i trærne ved siden av hadde imidlertid spredt seg i mellomtiden, og Marte innså at hun ikke maktet å slukke skogbrannen som var i ferd med å utvikle seg. Hun ringte derfor brannvesenet, som brukte tid på å få kontroll over brannen. Da de var ferdige var en stor del av Hans Tastads skogseiendom brent ned.

Ved undersøkelsen av den nedbrente bilen, kom det frem at bilbrannen skyldtes feil på det elektriske anlegget i bilen, og at feilen var en produksjonsfeil som hadde ligget latent siden bilen var ny fra fabrikken.

Hans Tastad reiste krav mot Martes forsikringsselskap, Secure AS, med krav om erstatning for den nedbrente skogen. Secure AS motsatte seg kravet, idet man prinsipalt anførte at bilansvarslovas regler ikke gjelder i et tilfelle som dette, jf. bilansvarslovas § 2b. For det tilfellet at loven fikk anvendelse, anførte Secure AS subsidiært at selskapet var uten ansvar ettersom skadene ikke kunne anses som en skade som en motorvogn ”gjør”, jf. bilansvarslova § 4. Tastad bestred anførslene.

Spørsmål 1. Er Secure AS erstatningsansvarlig overfor Tastad? Begge anførsler skal drøftes.

Marte hadde ikke kaskoforsikret bilen. Derfor krevde hun erstatning fra BRA BIL AS etter forbrukerkjøpsloven § 33 basert på bilens antatte markedsverdi på skadetidspunktet, med tillegg av økte forsikringsutgifter (”bonustap”) som måtte følge dersom Secure AS var erstatningsansvarlig overfor Tastad. BRA BIL AS bestred kravet på alle punkter. Det forelå ingen mangel ved bilen, idet bilen var solgt ”as is”, og selskapet hadde i alle tilfelle fraskrevet seg ansvar for skjulte mangler. I denne forbindelse måtte det tas i betraktning at prisen på bilen var lav. For det tilfellet at selskapet likevel kunne holdes ansvarlig etter forbrukerkjøpsloven § 33, hevdet man at erstatningsbeløpet måtte begrenses til bilens verdi på skadetidspunktet. Økte forsikringsutgifter som følge av Secure AS’ eventuelle ansvar overfor Tastad lå utenfor det som kunne anses som erstatningsmessig, jf. forbrukerkjøpsloven § 52 første ledd. Marte bestred alle anførsler, og anførte særskilt at firmaet ikke hadde anledning til å fraskrive seg ansvar, jf. forbrukerkjøpsloven § 3 første ledd.

Spørsmål 2. Har Marte rett til erstatning fra BRA BIL AS tilsvarende bilens verdi på skadetidspunktet?

Spørsmål 3. Har Marte rett til erstatning for økte forsikringsutgifter?

Som følge av det som hadde hendt, henvendte Tastad seg til Marte, og forlangte at hun heretter parkerte på den felles parkeringsplassen lengre nede i dalen og ikke kjørte opp og parkerte ved veikanten på hans tomt ved hytta. Marte ble svært overrasket over kravet. Hun viste til at hennes tante, som hadde bygd hytta for 21 år siden, alltid hadde kjørt opp og parkert på biloppstillingsplassen ved veikanten, og at tanten hadde fortalt Marte at hun hadde

rett til det. Tastad bestred ikke at tanten hadde trodd at hun hadde en slik rett. Det skyldtes at tanten og Tastad helt fra starten hadde kommet godt overens, og at Tastad derfor hadde sett gjennom fingrene med at hun hadde laget en biloppstillingsplass ved veikanten og brukt den, selv om andre hytteiere i området parkerte på den felles parkeringsplassen. Men det samme kunne ikke gjelde overfor Marte, som han ikke kjente og ikke hadde noe forhold til. Marte mente hun etter disse opplysningene hadde rett til å benytte veien på grunnlag av reglene om brukshevd. Dette bygget hun på at tanten i hadde parkert der i 19 år og hun selv i to år. For det tilfellet at vilkårene for brukshevd ikke var oppfylt, måtte Marte ha rett på grunn av Tastads passivitet, idet han var kjent med at Marte hadde brukt veien i hele sin eiertid. Tastad erkjente de faktiske forholdene, men bestred at Marte hadde rett til denne bruken av veien.

Spørsmål 4. Har Marte rett på grunnlag av reglene om brukshevd?

Spørsmål 5. Under forutsetning av at reglene om brukshevd ikke får anvendelse: Har Marte rett på grunnlag av Tastads passivitet?

Oslo, 11.05.2011

Ole-Andreas Rognstad
Faglig eksamensleder